

ПРВОГ СЕПТЕМБРА 1958. изашао сам из војске и дошао у Београд. Телевизија? Не знам шта је то, али ја одох на пети спрат Радио Београда, где се у пар соба сместила ТВ Београд у оснивању. Секретарица ми даде решење којим се постављам за асистента режије. Још ми рече:

– Са твојом дипломом и три режије у позоришту могао си да конкуришеш и за редитеља.

– Да прођем стаж асистента, ја о телевизији не знам ништа.

– Па ни други ништа не знају.

Воде нас у ТВ студио на Сајмишту у којем неки Италијани још постављају последњи слој пода. У студио нас уводи инжењер Зоран Манојловић, да најзад видимо тај телевизор и телевизијску слику. Обрати нам се као основцима: Ово је телевизијски студио. А ово је телевизор... Ово вам је телевизијска слика... То је значи то! Осећали смо се као посвећеници које уводе у највеће тајне света. А грађани већ стоје пред неколико излога у Кнез Михаиловој, у којима су се појавили први телевизори, и зуре у екране, на којима тече програм италијанске телевизије. А ми смо имали телевизор у клубу Радио Београда на првом спрату, званом Камена сала. Проводили смо вечери гледајући РАИ, зурили у рекламни Карусел, у Мину, Модуња, Милву, Ђиљолу и непоновљивог Бонђорна.

Завршен је Дом синдиката, а у сутерену, на улазу из Дечанске, отворен је ресторан Корзо, а у њему атракција – први цубокс у Београду. Моје друштво

и ја, Бата Стојковић, Тори Јанковић, Пљака Костић, некад смо висили пред Академијом, а сад висимо ту и слушамо Сару Вон, Нет Кинг Кола, Синатру, Ирту Кит...

ЗДРАВКО ШОТРА
у студију, асистент режије

ЛОЛИН АСИСТЕНТ, ПА У РЕЖИСЕРЕ

ЕВО МЕНЕ АСИСТЕНТА испод позорнице Народног позоришта, где се гурам са бројним Титовим обезбеђењем. Влада велика нервоза, горе је Тито и све највеће главешине ФНРЈ. Лола режира пренос свечане академије, у част 29. новембра. Тиме почиње емитовање експерименталног телевизијског програма. Лола и Новак Новак почеше да пишу прву хумористичку серију *Сервисна станица*, за тада веома популарне комичаре, Мију и Чкаљу. Лола је и режирао, а ја сам био асистент у студију. Данас је тешко замислити да су епизоде писане у петак, а у суботу уживо емитоване. Они почну да пишу епизоду, а ја стојим и чекам. Чим напишу неколико страна, трчим да их умножим на гештетнеру и дајем их глумцима, не би ли што приближније знали текст. У суботу се кадрира, увече изводи уживо.

Цео програм је ишао из јединог студија. На једној страни је декор *Сервисне станице*, а на супротној декор *Дневника*, и непоновљиви Мића Орловић. Чим се *Дневник* заврши, једна од најављивачица: Олга Нађ, Евица Чизмар, касније Нада Петернек и Душанка Калањ (за децу Беба Лончар), најављују Лолину серију. За то време у студију камере и пецаљка муњевито се пребацију у декор *Сервисне станице*, јер емисија креће чим спикерка заврши најаву. Камерман Мики Воркапић, јури користећи камеру као тротинет. Стаје у месту и хитро нуди кадар.

Деси се да глумци прескоче по десет страна текста. Скриптерка ми панично виче у слушалице, ја брзо окрећем стране, сав збуњен. Морао сам да пазим и на

декоратере и реквизитере, који су силно желели да их њихови дома виде на екрану, па провирују у кадар.

Новак и Лола су у књигама својих успомена забележили неколико анегдота о мени, лошем асистенту. Кажу да сам једном глумцима упорно добацивао текст који је створио збрку јер је по њима то био текст прошле епизоде. И кажу да је Лола тада рекао: „Овај је скроз неспособан за асистента, пребацићу га у режисере.“ Тако су се Новак и Лола, у време *Образа уз образ*, сећали са симпатијама начина како су ме се отарасили као лошег асистента.